

veronderstellen dat er in zat. Op onwederlegbare wijs wist Hofland bij den vormloozen klomp achtereenvolgens neus, oogen, ooren en mond aan te wijzen; zelfs bespeurde hij op 's mans kruin een dichten, kroezen haardos, terwijl toch Otho tot dien dag voor kaalhoofdig had doorgegaan. Al zijne ontdekkingen werden stuk voor stuk door Mientje bevestigd, naast hem over het kunstgewrocht gebogen, aandachtig zijn vingerwijzingen volgend en bereid op 's keizers tronie te ontwaren wat hij slechts wilde, in haar zonnig en bloeiend geluk. En haar vader, die het eerst min passend had gevonden, dat men hem twee-, driemaal had laten roepen, alvorens de deur te openen, achtte het toch wenschelijk, dit feit onvermeld te doen blijven, nu hij Mientje en Hofland zoo eendrachtig zag samengaan in het opsporen van zaken, welker bestaan zelfs hem, zoo geneigd het beste van zijn Otho te gelooven, wel eenigszins raadselachtig voorkwam.

Toen, eenige oogenblikken later, de vaandrig de woning verlaten had en zich weder op straat bevond, zag hij Blijleven naderen, met kaplaarzen aan de voeten en een wijden mantel over den arm. „Die is reisvaardig,” dacht hij; „de boodschap heeft hem zeker bereikt. Hij ziet er uit of hij naar Duitschland moet in plaats van naar Zoetermeer; zooveel omslag voor zoo'n klein tochtje. Maar zoo is de man.” Hij riep hem aan, voornemens hem deelgenoot te maken van zijn groot geluk. Doch toen Blijleven, eenigszins schichtig tot staan gebracht, voor hem stond, beving Hofland nog tijdig de gedachte dat deze toch de persoon niet was voor een dergelijke vertrouwelijke ontboezeming; een uitstekend gezelschap voor een vroolijk praatje, meer niet. Vooral heden had hij iets over zich, dat den vaandrig zijn voorgenomen mededeeling deed omzetten in de opmerking, dat Blijleven de tijding uit Zoetermeer ongetwijfeld vernomen had en zich daarheen op weg bevond. De ander keek vreemd op en bevestigde, haastig en gejaagd, met veel meer woorden dan noodig was, Hoflands vermoeden. Onmiddellijk echter kwam hij op zijne woorden terug; hij wilde Hofland niet bedriegen; hij had de boodschap niet ontvangen en was eigenlijk op weg naar eene tante te Amsterdam, die zwaar ziek was en hem graag nog eens wilde zien. Nu had hij postpaarden besteed om gauw te kunnen gaan, want de diligence op Amsterdam reed slechts tweemaal daags, op ongeschikte uren. Met veel vertoon haalde hij daarbij het *Journal de poste* voor den dag, driftig de blaadjes omslaand en met de vingers op de cijfers der vertrekuren tikkend, tot versterking van zijn betoog. Hofland had nooit van die Amsterdamsche tante gehoord, ofschoon Blijleven nogal gewoon was allerlei bij voorkeur gemakkelijke bijzonderheden omtrent zijn familieleden aan den man te brengen, uitsluitend om er op te doen volgen dat hij niet het minste familiezwak bezat en zonder de geringste gewetenswroeging soep zou eten uit den schedel zijner grootmoeder, mits de soep goed ware. Hoe het zij, de Zoetermeersche secretaris verklaarde gereedelijk te erkennen, dat de plichten van zijn ambt boven die der bloedverwantschap gingen; hij wilde terstond naar zijn kamers terug om het juiste bericht te hooren. De vaandrig, wiens kwartier in de Kerkstraat gelegen was, vergezelde hem en bracht het gesprek,